

„Hydra“ padla!

Výsledek první světové války 1914 – 1918 znamenal pro Evropu dalekosáhlé změny. Rozpad Rakousko-Uherské říše definitivně smazal myšlenku austroslavismu – jisté autonomie menších, zejména slovanských národů v rámci habsburské monarchie (zastával ji například Karel Havlíček Borovský), tedy principu ne zcela vzdáleného daleko pozdějšímu úsilí o sjednocování Evropy.

Českoslovenští myslivci a lovci!

Konec našemu utrpení! Co všechno nyní podnikáme, to budete počty a konatí svobodných činní velkého, samostatného a slavného národa a v této povinné chvíli zahajují se bohatí a další slavní dějiny naše! ...

Byli jsme přes čtyři vládní roky umrtvováni, drážděni a v prach dypáni. Co z nás je československou duší, vše trpělo a žilo pod tyrannismem! ... A nyní tím, co každý český jedinec trpěl, teď tím, co

Hydra padla! – Hřimavým je tu a lova odar! – poslušně jsme vás při počtu něčeho samostatného národa československého, na práhu našeho osvobození – a na práhu dvacítiého třetího ročníku „České myslivosti“ ...

Po strašlivém utrpení, způsobeném všemu lidstvu dovůli po 4 třech a pětistě letův a všeho, co jdi k němu, vcházíme obrození našim dějím nadějí v nový život, v život, jenž nám byl po tři sta let upírán a podléhl jmu: marně tužili. Nechtě rozlétně se tato radostná vízkarka po lesních chrámech československých, nechtě vzplesá a rozvučí se srdce českého myslivce!

Tyran pozbyl moci! – Jest k tomu našemu utrpení! Co všechno nyní podnikáme, to budete počty a konatí svobodných činní velkého, samostatného a slavného národa a v této povinné chvíli zahajují se bohatí a další slavní dějiny naše! ...

Byli jsme přes čtyři vládní roky umrtvováni, drážděni a v prach dypáni. Co z nás je československou duší, vše trpělo a žilo pod tyrannismem! ... A nyní tím, co každý český jedinec trpěl, teď tím, co

stích obětí, na nichž mají značný podíl naši českí státníkářští, jdi v činně položí své drahocenné životy za svojí českou vlast. Poslední slavný útok klademe na jejich rovy. Odpovězte v pokoji a čest budí Vaši paměť. Vy hodní. Vy šlechtní! ...

Ale trpěli všichni, trpěly české podniky časopisecké neboli dokonalou. Byly drákovitě utřelony cenzurou. Vydavatelé a redaktoři chvěli se o svoji existenci a při nedostatku papíru byli nuceni objest časopisí obmezování. Úlaskní pak dražota papíru, jen českým odborným časopisům přes všechny síly přidělen nebyl (německým ano), pak dražota tiska a vše, čeho jest k vydávání listů třeba, hroty každou chvíli nastavením, neboť dluží vydávání, jel celou tiskou upožívali na nakladateli, strávili se nemohoucí. Ale mocná láska k vlasti, lista a k věci, obětovavší vše, co bylo a mocii sebezapření, přimáhali naši českí státníkáři, překonávali tuto nemožnost. Lidla byla tak dražácká, že její vyřazení by zajímali i každého laika. Čtení v článcích za války jenom stálo, že časopisy trpí nedostatkem papíru, za to však byly milo stěh, kteří by také věděli, jak se jejich vydáváním dalo. Ti byli jako hospodyně v kuchyních za války. Kudy se rozhlídli, všude samé vešelé. Vešelé cennosti byly dražáta, zvýšení sazeb poleveních, nespočetná doprava jak takopad tak i peníze, které nás dlešlely jako a milosti nešťavě – za čtrnáct dní!

Avšak dosti jí nářku. Nyní je doba radosti a my stavíme klidně hlasy vzhůru a kráčíme po své cestě! pevně řekli i v nystřili dosud strádající době přechodné.

Provolání k československým myslivcům a lovcům v České myslivosti v prosinci 1918

a zakládáním trucpodniků. Jakmile však bylo jasné, že se mocnářství rozpadá, i oni jedním hlasem volali ve svých časopisech: Hydra padla! Jak se v další historii ukázalo, pod českým sluníčkem to zdaleka nebylo naposledy.

V prosinci 1918 v prvním čísle vydaném po vyhlášení Československé republiky táž Česká myslivost a stejní redaktoři nadšeně volají: „Hydra padla! Po strašlivém utrpení... vcházíme obrození nejsladšími nadějemi v nový život, v život, jenž nám byl po tři sta let upírán a po němž jsme marně toužili. Nechtě rozlétně se tato radostná vzkazka po lesních chrámech československých, nechtě vzplesá a rozvučí se srdce českého myslivce! Tyran pozbyl moci!“ A hned se ohlásil

„český disent“: „A mezi tím, co každý český jedinec trpěl, pracovalo se houževnatě nejenom u nás, ale i za hranicemi.“ Samozřejmě hlavně vydavatelé a redaktoři, kteří dvacet ročníků před tím vydávali svůj časopis, „chvěli se o svou existenci... Ale mocná láska k vlasti, listu a k věci, obětování všeho, co bylo, a mocné sebezapření, příznačné naší české státně duši, překonávaly tuto nemožnost.“ Takže jak jinak - v novém státě bude časopis hájit zájmy všech českých myslivců a lovců a podílet se na dalších slavných dějinách. Neuplynuly však ani dva měsíce, a byli jsme opět na tradičním „českém dvorečku“.

Michal Císařovský

PŘÍŠTĚ: Bolševictví při honbách

Aktivní podíl na rozbití „nenáviděné“ monarchie se ovšem Čechům v budoucnu několikrát krutě vymstil. Tradičně rozpínavé Německo ztratilo velkého konkurenta a již po dvaceti letech se Čechy (a samozřejmě Morava) staly jednou z jeho prvních mocenských obětí. Vystřídalo je několik desetiletí vazalského vztahu k Sovětskému svazu, dovršenému otevřenou okupací v roce 1968, a naposled druhořadé postavení malého státu v rámci EU. Zrovna čeští kynologové si přitom v habsburské monarchii neměli příliš na co stěžovat. Místodržící pro Království české prakticky bez problémů povolovalo a registrovalo všechny myslivecké, lovecké, ochranářské nebo kynologické spolky, a to i když zdůrazňovaly svůj český charakter a poslání. Ze strany úřadů nebyly činěny překážky vzniku české „kmenorodní“, plemenné knihy psů ani pořádání zemských či mezinárodních výstav, kynologických zkoušek nebo - jak jsme si ukázali - v účasti na velkých hospodářských výstavách apod. Vycházela řada českých listů věnovaných myslivosti, kynologii, zvířatům a jejich ochraně. Snahou kdejakého spolku a společnosti o několika zakládajících členech bylo mít v představenstvu alespoň jednoho významného šlechtice. Spolkové zprávy se jen hemžily servilními notickami o tom, co která Jeho Jasnost řekla, kam přišla a kolik toho zastřelila. Protektorem českého honebního spolku byla Jeho císař a král. Výsost pan arcikníže František Ferdinand z Rakous-Este, předsedou České lesnické jednoty kníže Karel Schwarzenberg; hrabě Nostiz a posléze kníže Bedřich z Lobkowitz stáli v čele Spolku pro ochranu honby a chov psů v království Českém, výboru Českého kynologického klubu Hubert předsedal „vysokorodý pan Artuš hrabě Aichelburg“: „Jeho volba přivítána byla všude nadšeně, radostně a s bouřlivými projevy lásky, věrnosti a oddanosti,“ psala Česká myslivost v roce 1914. V praxi byl českými kynology používán rakouský zkušební řád pro lovecké psy a teprve těsně před vypuknutím války vydal „Hubert“ český zkušební řád pro ohaře. Zemský spolek pěstitelů ušlechtilých psů v Praze do poslední chvíle válečného konfliktu pořádal výcvik psů k válečné službě zdravotní a bezpečnostní a předával své psy pro potřeby rakouské armády. Nejlepší čeští cvičitelé psů sloužili v c. a k. četnictvu. Ani vzdáleně se ale nedá říci, že by čeští myslivci a kynologové přes proklamativní názvy svých spolků a listů sjednocovali své úsilí „za českou věc“, natož proti monarchii. Více času trávili vzájemnými slovními výpady, nekonečným hašteřením